

Este punctul în care spectacolul se diluează, lăsând loc patosului redundant al gesturilor și dorinței de a șoca. Lumea adusă pe scenă se zbate, strigă, urlă, plânge. Regia preia sugestia cruzimii pe care o dă textul și o dezvoltă exagerat.

Este meritul scenografiei semnate de Ana Ioneci de a fi insuflat spectacolului atmosfera dominantă; e un spațiu deschis, care lasă omul pradă primejdiei, spațiu valorificat mai ales pe verticală, amenințarea venind cel mai adesea de sus.

Spectacolului îi lipsește concizia, însă scoate la iveală talentul tânăr aflat pe drumul cel bun al maturizării. Este emoționant să fii martor la primele încercări ale artiștilor de mâine.

Mirela Nagăț
Teatrologie IV

dialoguri secunde

Andrei Firică, directorul Clinicii de Ortopedie de la Spitalul "N. Gh. Lupu":

„Ca un actor pe scenă”

În ce măsură spectacolul, teatrul v-au oferit privilegiul de a vă regăsi, de a vă descoperi sinele și cum s-a repercutat acest lucru asupra meseriei dumneavoastră?

Am o părere diferită în această privință. Nu știu în ce măsură un spectacol, un tablou sau o carte pot influența modul cuiva de a vedea existența. Suntem temperamente diferite, suntem, în definitiv, sclavii genelor și ne subsumăm existența unui anumit mod de a trăi. Săliile de spectacol au reprezentat o constantă pentru medici, deoarece, pentru a fi un medic bun, trebuie să ai o anumită sensibilitate. Trebuie să pui foarte mult suflet – suflet la nivel terapeutic. Cred că un medic foarte bun trebuie să intre în acești parametri care te apropie foarte mult de artă. Faptul de a citi, de a vedea teatru, toate acestea îți construiesc viața într-o anumită manieră.

Atât teatrul cât și medicina își propun să vindece, să ajute oamenii să și recapete statutul și funcțiile pierdute la un moment dat. Pentru dumneavoastră această interdependență cum s-a manifestat și în ce fel ați trăit-o?

Dacă atunci când vezi o dramă, atunci când "trăiești", văzând-o la teatru, o dramă, uiți de propria ta dramă, poți fi fericit că ai petrecut câteva ore de destindere. Nu aș putea spune că nefericirea ta personală se și rezolvă. Teatrul, filmul te pot face să fii mai bun. În ultimii doi-trei ani am frecventat foarte mult teatrul și am o

enormă satisfacție când văd că săliile sunt pline de tineri. Este o generație care rezonează la frumos, la spectacol, mai ales că acum teatrul este la o concurență foarte mare cu mass-media.

Rolul unui medic față de pacientul său se situează în zona tragediei antice sau mai curând în aceea a comediei de situații?

Doctorul trebuie să fie un actor foarte bun. În primul rând, când ești foarte îngrijorat de soarta pacientului nu trebuie să o arăți. Și nici atunci când te năpădește bucuria, deoarece în acel moment nu poți fi sigur că vindecarea este definitivă.

Am rămas stupefiat, reîntâlnindu-mă cu foști pacienți, după 10–15 ani, și văzând câte elemente au rămas întipărite în memoria lor. Cuvinte, gesturi, care pentru mine nu aveau nici o importanță atunci. Noi trebuie să fim ca un actor pe scenă, să ne măsurăm cuvintele, comportamentul, pentru a ridica moralul pacientului. Trauma psihică a bolnavului este foarte mare, trebuie să ai tact pentru a reuși să depășești împreună cu el acest handicap teribil al bolii. Nu trebuie să vii la serviciu tunând și fulgerând; la fel ca un actor pe scenă, trebuie să te debarasezi de grijile cotidiene, deoarece pacientul trebuie să te simtă tot timpul egal.

Teatrul și medicina recrează lumea sau creează o nouă lume. Dumneavoastră, ca protagonist al acestui spectacol, dacă ar fi să faceți bilan-

țul unei cariere încă neepuizate, cum vă vedeți pe "scenă"?

Fără să mă consider infatuat, sunt destul de mulțumit de felul în care am trecut prin meserie. Am sacul plin cu amintiri de cazuri disperate pe care le-am scos la liman, amintiri despre oameni care au redevenit oameni. Toate aceste lucruri reprezintă o terapie care îmi menține moralul ridicat. Faptul că tinerii medici vin să învețe de la mine fără să-i fi chemat înseamnă pentru mine foarte mult.

Nu îmi este rușine de nimic din ceea ce am făcut. Victoriile au fost obținute printr-o muncă teribilă și neîntreruptă.

Mihnea Paraschivescu

